

de fleste Fiskearter deres bedste Legesteder; fremdeles berøver man den mindre Fisk de Skjulesteder, hvortil den for at undgaa sine Forfølgere søger hen, ligesom man ogsaa ødelægger en stor Del Smaabyr, der tjene Fiskene til Næring, og som have deres Tilhold paa eller mellem Søplanterne." Fra dette Standpunkt maa de her omhandlede Fiskeredskaber utvivlsomt anses at være overordentlig skadelige, idet de netop have de Egenkaber i højeste Grad, som i den anførte Udtalelse ere betegnede som skadebringende.

Det kan ikke drages i Tvivl, at Jøden maa være en mægtig Magnet for Fiskens Bevægelse; er Træfiskens fødesøgende, kan man gjøre Regning paa, at den søger hen, hvor der viser sig lavere Dyr, Smaafisk, Fiskeyngel o. s. v., og at dens Sammenstimen kommer til at slaa i Forhold til de tilstedeværende Jødeemner. Det samme kan antages for Standfiskenes Vedkommende; der maa være Jøde, hvor de skulle trives, og, hvis denne findes rigelig, formeres de og tiltage, men hvis Jødeemnerne aftage, forsvinde Fiskene ogsaa efterhaanden*). Det lader sig derfor ikke benægte, at Fiskeredskaber, der ødelægge og forringe Dyrelivet paa Havbunden, som yder Fiskene en væsentlig Del af deres Næring, ramme selve Fiskeriet paa en sødelig Maade. Selv paa det mere aabne Havs Dybder ere sliige Redskaber rimeligvis til stor Skade, men paa lavere Vand, ved Kysterne, mellem Landene og i Fjordene ere de aldeles utilstedelige, dels fordi den ved dem anrettede Skade her meget vanskeliggere vil kunne gjenoprettes, dels fordi deres Misbrug her i en ganske anderledes Grad kan forceres ud over alle rimelige Grænser.

Der er næppe Nogen, der vil benægte Rigtigheden af det saaledes Anførte i Almindelighed, eller at et Redskab, der har den angivne Virkning, er skadeligt, Derimod er det anført, at ikke alle de Redskaber, vi her omhandle, kunne henføres til de skadelige Redskaber, og Loven af 9de Marts 1872 om Forbud mod Brugen af Bundflæbevaad er netop gaaet ud herfra og har troet at ramme de skadelige ved at forbyde Brugen af Baad, der ere belastede med tunge Jernstænger, Jernstænger og anden svær Bægt, og som med Seil- eller Dampkraft slæbes og skrabe langs med Bunden. Lovgiveren er imidlertid herved kommen i en stor Vildfarelse, og de mangfoldige Klager, der efter Udgivelsen af Loven af 9de Marts 1872 ere indløbne fra Fiskerne over de omhandlede Baadredskaber, saavel som den Ufiskerhed og Tvivl, som der har hersket med Hensyn til Lovens Mening og Fortaelsens af dens Ord, vise noksom, at den aldeles har forseilet Maalet. Alle de omhandlede Fiskeredskaber ere nemlig, som allerede foran bemærket, bestemte til ved Brugen at følge Bunden saa tæt som efter Bundens Besskaffenhed muligt; uden dette kunne de ikke bruges med nogen Nytte, og deres Skadelighed bestaar jo netop for en stor Del deraf, at de følge og slæbe langs Bunden. For at opnaa dette Resultat er det nu ingenlunde nødvendigt at belaste Baadet med „tunge Jernstænger, Jernstænger eller anden svær Bægt“, navnlig ikke naar Talen er om det danske Søterritorium, hvor Vanddybden er forholdsvis ringe. Efter Omstændighederne vil et svært Baad ved sin egen Længde kunne holdes ved Bunden, og i ethvert Fald er da paa lavere Vand en ringe Bægt tilstrækkelig til at bevirke dette Resultat. For at Redskabet skal kunne bruges med Nytte, maa det slæbe langs Bunden, og det kan da ikke undgaaes, at det ved samme Leilighed ødelægger Plantevæxten, forstyrrer Fiskenes Leg og Yngel, knuser og skader en Mængde Smaabyr, der skulle være Fiskenes Næring; og saaledes bruges i Virkeligheden alle de paagjældende Redskaber, efter hvad Udvalgets Medlemmer selv personlig have erfaret og efter overensstemmende Vidnesbyrd fra de forskjelligste Sider. Det er selvfølgelig ligegyldigt, om Redskabets Sænkning under Brugen sker ved, at der paahænges det en større eller en mindre Bægt.

Vi kunne derfor — aldeles bortset fra den Banskelighed, der er forbunden med at paase, at Fiskerne ikke, naar de fiske, bruge sværere Bægt paa deres Baad, end dette har, naar Dyrigheden ser det, og overhovedet Misligheden ved at overholde Forbudsbestemmelser af den i Loven af 9de Marts 1872 omhandlede Art, med Hensyn til et Fiskeri, der altid drives om Natten — ikke andet end anse denne Lov for uheldig og utilfredsstillende, og maa foreslaa, at enhver Brug af de her omhandlede Slæbevaad forbydes paa det danske Søterritorium. Den Omstændighed, som ogsaa er bleven fremdraget angaaende denne Sag af det af Folkethinget med Hensyn til Loven af 9de Marts 1872 nedsatte Udvalg, om Baadet er forsynet med lange Arme eller ikke, er selvfølgelig aldeles uden Betydning.

Vi ere overbeviste om, at ingen virkelig sagkyndig Mand vil kunne paastaa, at disse Redskaber ere uskadelige eller dog, i Forhold til deres Godhed som Fiskeredskaber, ikke mere skadelige end andre Fiskeredskaber, og det er os ei heller bekjendt, at nogen Sagkyndig har gjort det, hvor ikke egen Fordel har gjort hans Blik mindre klartseende.

*) Holst mener, at ved Skagetsken ere Betingelserne for Fiskenes Ernæring ikke værlende, hvilket derimod er Tilfældet med Fiskemængden, efter den almindelige Mening, som Følge af Veir, Vind og Strøm. Stige i færgene lokale Forhold grunde de Undtagelser svækkede dog ikke Regelen almindelige Gyldighed.